

Posudek rigorózní práce

Jiří Zelenda: Kambodža. Osud jednoho národa. Praha 2010, 124 s.

Předložený text je rozčleněn do šesti základních kapitol, v nichž autor prezentuje hlavní etapy a problémy vývoje Kambodže ve 20. století – dobu francouzského protektorátu (*Kambodža a Francie*), údobí vlády Norodoma Sihanuka v letech 1953–1970 (*Kambodža a Norodom Sihanuk*), Lon Nolovu diktaturu (*Kambodža a Lon Nol*), údobí teroru tzv. Rudých Khmerů (*Kambodža a revoluce*), dále mapuje vývoj po vietnamském zásahu a pádu režimu Rudých Khmerů (*Kambodža a studená válka*) a konečně prezentuje vývoj za Hun Senova režimu až do počátku 21. století (*Kambodža a Hun Sen*).

Práce, vzhledem k její povaze i rozsahu vyvolává jisté rozpaky. S ohledem na skutečnosti, že jde o přehled historického vývoje Kambodže v poměrně dlouhém historickém údobí a vlastní text má pouhé 104 strany, bude patrně obtížné vyvrátit názor, že svým způsobem jde o prezentaci problematiky formou relativně stručné kompilace. Dá se říci, že přijatelný prostor je věnován prezentaci základních faktů, ale daleko menší pozornost autor zaměřuje na analýzu hlavních faktorů, které ovlivnily vývoj. V textu můžeme narazit na dílčí faktografické nepřesnosti (např. Francie roku 1898 neanektovala území Kuang-čou-wanu, ale získala je od Číny do pronájmu). Také formální stránka vykazuje určité nepřehlédnutelné nedostatky. V práci se objevují hrubé pravopisné chyby (s. 15, 17, 21, 37, 46, 53, 61, 64, 65, 72, 110, 111), je možno narazit na poněkud žertovnou ortografickou novinku (například autor adekvátně ke spojkové dvojici jednak – jednak vytvořil dvojici jednak – druhak, s 14.), i na jiných místech má autor problémy s pravopisem (s. 29, 31, 35, 36). Přílohy jsou

většinou nekvalitní, v některých případech, bohužel, mají minimální vypovídací hodnotu (obr. č. 2). Tolik k negativům, jistě místy závažným.

Podle mého soudu je otázkou, zda předložený text, který je de facto pokusem o přehled dějin Kambodže ve 20. století s přesahem do současnosti, odpovídá požadavkům kladeným na rigorózní práci. *Rigorózní řád Filozofické fakulty* se v tomto ohledu bohužel vyjadřuje poněkud vágně, neboť konstatuje, že „*rigorózní práce prokazuje schopnost samostatné činnosti v oblasti výzkumu nebo vývoje nebo samostatné tvůrčí činnosti*“ (čl. 4, oddíl 7). Neříká tedy jasně, co je a co není možné za onu „*samostatnou tvůrčí činnost*“ považovat.

Na druhé straně nelze přehlédnout některé důležité skutečnosti, jenž mluví ve prospěch autora. Nepochybným je jeho upřímný a hluboký zájem o zkoumanou problematiku. Určitě nelze ponechat stranou značné obtíže, které musel při své práci překonávat. Literatura k tématu je relativně nerozsáhlá a dostupnost pramenů místy jistě velmi obtížná. V tomto ohledu se autor nepochybně snažil maximálně využít všech zdrojů. Navíc – česká historiografie příliš nesoustředila svou pozornost na dějiny zemí jihovýchodní Asie, autorova snaha vyrovnat dluh v tomto směru je jistě důležitá a sympatická. Zelendovy závěry jsou kritické, uvážlivé, založené na znalosti problematiky. Navzdory tomu, že se mi nejeví volba tématu rigorózní práce (přehled dějin určité země v poměrně dlouhém historickém úseku) jako šťastná, soudím, že by měl autor dostat možnost vysvětlit resp. obhájit své badatelské záměry i výsledky, proto práci doporučuji k obhajobě.

Hostivice, 7. 11. 2010

Prof. PhDr. Aleš Skřivan, CSc.

Ústav světových dějin FFUK